

CLAUDIA GRAY

Hourglass

Homokóra

fine selection

CLAUDIA GRAY

Hourglass

Homokóra

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2010

Írta: Claudia Gray
A mű eredeti címe: Hourglass

Fordította: Gazdag Tímea
Szerkesztette: Szakál Gertrúd
A borítót tervezte: Balogh József

A művet eredetileg kiadta: HarperCollins Children's Books,
HarperCollins Publishers Ltd., New York

A fordítás a HarperCollins Ltd. engedélyével készült.

Copyright©2010 by Amy Vincent

ISSN 2060-4769
ISBN 978 963 245 273 9

© Kiadta a Könyvmolyképző Kiadó, 2010-ben
Cím: 6701 Szeged, Pf. 784
Tel.: (62) 551-132, Fax: (62) 551-139
E-mail: info@konyvmolykepzo.hu
www.konyvmolykepzo.hu
Felelős kiadó: A. Katona Ildikó

Műszaki szerkesztő: Balogh József
Nyomta és kötötte az Alföldi Nyomda Zrt., Debrecen
Felelős vezető: György Géza vezérigazgató

Minden jog fenntartva, beleértve a sokszorosítást, a mű bővített, illetve rövidített kiadásának jogát is. A kiadó írásbeli engedélye nélkül sem a teljes mű, sem annak része semmilyen formában – akár elektronikusan vagy mechanikusan, beleértve a fénymásolást és bármilyen adattárolást – nem sokszorosítható.

*Adair és Margaret Blake-nek,
akik először hallották a történeteket*

Előszó

– MENJ EL! – KÉRLELTEM. – Menj el a városból örökre! Így nem kell, hogy megöljünk.

A vámpír vicsorgott.

– Miért gondolod, hogy meg tudtok ölni?

Lucas nekiugrott, és a járdára zuhantak. Lucas esélyei rosszak voltak; a közelharc mindig a vámpíroknak kedvezett, mert a vámpír legjobb fegyverei az agyari. Elszántan odafutottam, hogy segítek.

– Erősebb vagy – hörögte a vámpír –, erősebb, mint egy ember.

– Eléggé ember vagyok – felelte Lucas.

A vámpír elvigyorodott, azzal a mosollyal, amelynek semmi köze nem volt a kétségbeejtő helyzethez, amelyben volt, ezért sokkal féltelmeesebb hatást keltett.

– Azt hallottam, hogy valaki egy Gyermeket keres – búgta Lucasnak. – A törzsem egyik erős tagja. Egy Charity nevű hölgy. Hallottál róla?

Charity bandája. Pánikhullám söpört át rajtam.

– Ja, hallottam Charityről. Valójában le is döftem – mondta Lucas,

miközben megpróbálta hátracsavarni a vámpír karját. – Gondolod, hogy nem tudlak leszúrni téged is? Mindjárt rájössz az ellenkezőjére. – Lucas mégsem tudott felülkerekedni. Túlzottan is kiegyenlítettek voltak az esélyeik. Még csak alkalma sem volt elővenni a karókat. A vámpír bármelyik pillanatban fölénybe kerülhetett.

Vagyis rajtam múltott, hogy megmentem-e őt – hogy megölök-e egy újabb vámpírt.

Első fejezet

ANNYIRA KAPKODTAM A LEVEGŐ UTÁN, hogy belefájdult a mellkasom. Az arcomat forrónak éreztem, és a hajtincseim rátapadtak a nyakam izzadt bőrére. Minden egyes izmom sajgott.

Eduardo állt előttem, a Fekete Kereszt sejtjének egyik vezetője, kezében egy karóval. Vámpírvadászai, egy szedett-vedett, farmeros, flanelinges hadsereg, körülvettek minket és figyeltek. Egyikük sem segített volna. Tőlük elkülönülve álltunk a helyiség közepén. A menyegyzeti világítás nyers fénye komor árnyakat festett Eduardo köré.

– Rajta, Bianca, szállj be a játékba! – A hangja, ha akarta, vészjósló morajlásként sepert végig a termen, és minden szava visszhangzott az elhagyott raktárépület betonpadlója és fémfalai között. – Ez élet-halálharc. Meg sem próbálsz megállítani?

Ha ráugrottam volna, hogy megszerezem a fegyverét, vagy leüsem, a padlóra tudott volna vinni. Eduardo gyorsabb volt nálam, és már évek óta vadászott. Valószínűleg már vámpírok százaival végzett – akik mind öregebbek és erősebbek voltak nálam.

Lucas, mit csináljak?

De nem mertem körülnézni, hogy megkeressem Lucast. Tudtam, hogy ha leveszem a szememet Eduardóról, akár egy pillanatra is, a csata nyomban eldőlt.

Hátraléptem néhány lépést, de megbotlottam. A kölcsöncipő túl nagy volt rám, és az egyik leesett a lábamról.

– Kétfalás – jegyezte meg Eduardo. Forgatta a karót az ujjai között, mintha képzeletben azt próbálgatná, milyen szögből érdemes döfni. A mosolya olyan elégedett volt – olyan önelégült –, hogy felhagytam a rettegéssel, és kezdtem begurulni.

Felkaptam a cipőt és Eduardo fejéhez vágtam, amilyen erősen csak tudtam.

Az orrán találta el, mire a nézőközönségünk nevetésben tört ki. Néhányan tapsoltak. A feszültség egy szempillantás alatt elmúlt, és ismét a banda tagjává váltam, vagyis ők így gondolták.

– Szép – szólt Lucas, amikor kilépett a figyelők gyűrűjéből, és a vállamra tette a kezét. – Nagyon szép.

– Nem vagyok éppen fekete öves. – Nem kaptam levegőt. A küzdősportok mindig is kifárasztottak; ez volt az első alkalom, hogy nem a padlón végeztem kinyúlva.

– Jók az ösztöneid – mondta Lucas, miközben a nyakam tövéénél a sajjó izmokat masszírozta.

Eduardo nem találta viccesnek, hogy egy fél pár cipő repült a képébe. Olyan arckifejezéssel meredt rám, amely nem lett volna kevésbé félelmetes akkor sem, ha nem vörös az orra.

– Aranyos. Küzdősportban. De ha azt hiszed, hogy egy ilyen produkció a való világban megmenti az életedet...

– Megmenti, ha komolyan veszi az ellenfele – mondta Kate. – Ahogy te is komolyan vetted.

Eduardo erre befogta a száját, és bánatosan elmosolyodott. Hivatalosan ő meg Kate voltak a Fekete Kereszt ezen sejtjének egyenrangú vezetői, de már négy velük töltött nap után is tudtam, hogy az emberek Kate szavát tartották mérvadónak. Úgy tűnt, Eduardo nem bánja. Minden másban érzékeny és tüskés volt, de Lucas mostohaapja kétségtelenül úgy gondolta, hogy Kate nem árthat senkinek.

– Nem számít, hogyan csapod le őket, a lényeg, hogy ellessenek – mondta Dana. – Na, és most ehettünk végre? Bianca biztosan farkaséhes.

Vérre gondoltam – finom és vörös és forró vérre, ami mennyieibb minden ételnél –, és egy kis borzongás futott végig rajtam. Lucas észrevette, és a derekamat átölelve magához húzott, mintha csak megölelne.

– Jól vagy? – suttogta.

– Csak éhes vagyok.

Lucas sötét pillantása találkozott az enyémmel. Nyugtalan-ságot tükrözött a vérszomjam miatt, de megértést is.

De Lucas nem tudott többet tenni értem, mint én magam. Jelenleg csapdában voltunk.

Négy nappal korábban az iskolámat, az Evernight Akadémiát megrohanta és felgyújtotta a Fekete Kereszt. A vadászok tudták az Evernight titkát: hogy az a vámpírok menedéke, olyan hely, ahol a modern világról tanulhatnak. Ezért vált a Fekete Kereszt – egy csapat halálos, egytől egyig gyilkolásra kiképzett vámpírvadász – célpontjává.

Azt viszont nem tudták, hogy én nem a sok ember diák egyike vagyok, akik a vámpírokkal együtt tanultak az Evernightban, nem tudván iskolatársaik kilétéről. Vámpír vagyok.

Nos, nem teljesen vámpír. Ha magam dönthettem volna a sorsomról, sosem lettem volna vámpír. De két vámpír gyermekeként születtem, és annak ellenére, hogy éltem, rendelkeztem a vérszívók néhány adottságával és szükségletével is.

Ilyen például a vérszomj.

Az Evernight Akadémiát ért támadás óta ez a Fekete Kereszt sejt vesztegár alatt volt. Ez azt jelentette, hogy az egyetlen biztonságos helyen rejtőzködtünk – nevezetesen ebben a raktárban, ami régi gumiabroncsoktól bűzlött, az olajfoltos betonpadlóra állított tábori ágyakon alhattunk benne. Az emberek csak akkor mehettek ki, ha járőröztek az iskolát ért támadás miatt bosszút forraló vámpírok miatt. Látszólag az ébrenlétünk minden pillanatát azzal töltöttük, hogy felkészüljünk az eljövendő csatákra. Például megtanultam kést fenni, és fura élményben volt részem karófaragás közben. Most pedig megkezdődött a harci kiképzésem.

Magánélet? Azt felejtjük el! Már annak is örültem, hogy a WC előtt volt ajtó. Ez azt jelentette, hogy Lucasnak meg nekem alig volt lehetőségünk kettesben maradni – és ami ennél is rosszabb, négy napja nem ittam vért.

Vér nélkül legyengültem. Éhes voltam. A sóvárgás egyre jobban és jobban a hatalmába kerített, és nem tudtam, mihez fogok kezdeni, ha ez így megy tovább.

Bármilyen történést is, nem ihattam vért senki jelenlétében a Fekete Keresztből, kivéve Lucast. Amikor látta, ahogy megharaptam egy másik vámpírt az Evernight Akadémián, amíg oda járt, azt hittem, örökre visszautasít majd. Ehelyett legyőzte a Fekete Keresztől örökölt előítéleteit, és nem múlt el az irántam érzett szerelme. Nem hittem, hogy rajta kívül sok olyan vámpírvadász él, akik így meg tudnák változtatni az érzéseiket. Pontosan tudtam, hogy mi

történne, ha a helyiségben tartózkodó bármelyik vadász meglátná, hogy vért iszom, és rájönne az igazságra. Egy szempillantás alatt rám vetnék magukat.

Még Dana is, Lucas egyik legjobb barátja, aki még mindig az Eduardo felett aratott kis győzelmemen vihogott. Még Kate is, aki pedig a javamra írta, hogy megmentettem Lucas életét. Még Raquel is, aki a szobatársam volt az iskolában, és aki velem együtt csatlakozott a Fekete Kereszthez. Amikor csak rájuk néztem, eszembe kellett jusson: *Ha megtudnák, megölnének.*

– Már megint mogoróvaj – mondta Dana, miközben néhányan a priccseink mellett, a padlón ülve készülődtünk szerény vacsoránkhoz. – Tudjátok, mintha valamikor nagyon régen szerettem volna a mogoróvaját.

– A vajas tésztát magasan veri – felelte Lucas. Dana felnyögött. Válaszul a kíváncsi pillantásomra, hozzátette: – Tavaly egy ideig csak ennyit engedhettünk meg magunknak. Komolyan, egy hónapig minden egyes étkezésünk spagetti volt vajjal. Ha legközelebb sohanapján kell olyat ennem, az is túl hamar van.

– Kit érdekel? – kérdezte Raquel. Úgy kente a kenyerére a mogoróvaját, mintha kaviár lenne. Négy napja nem hervadt le az arcáról a mosoly, azóta, hogy a Fekete Kereszt először bejelentette, hogy felvettek minket. – Nem kajálunk elegáns étteremben minden este. Mit számít az? Mi tényleg valami fontosat csinálunk. Valami valódit.

– Jelenleg inkább egy raktárban kuksolunk, mogoróvajás szendvicset eszünk lekvárral, napi háromszor – mutattam rá.

Ez egy kicsit se hozta izgalomba Raquelt.

– Áldozatot kell hoznunk, és ez is a része. Megéri.

Dana szeretettel összeborzolta Raquel rövid, fekete haját.

– Úgy beszélsz, mint egy igazi újonc. Majd meglátjuk, mit szólsz hozzá öt év múlva. – Raquel szélesen elvigyorodott. Rajongott a gondolatért, hogy öt évig, tíz évig, az élete végéig a Fekete Keresztben lehet. Miután az iskolában vámpírok vadásztak rá, otthon meg kísértetjárta házában élt, Raquel semmire sem vágyott jobban, mint hogy megrugdosson pár természetfeletti hátsót. Az elmúlt négy furcsa és ínséges nap ellenére sosem láttam Raquelt ilyen boldognak.

– Egy óra múlva villanyoltás! – kiáltotta Kate. – Tegyétek a dolgokat!

Dana és Raquel egy emberként tömték a szájukba a szendvicsük maradék héját, és indultak a hevenyészett zuhanyzó felé, amelyet hátul állítottunk fel. Nyilvánvaló volt, hogy csak a sorban állók némelyikének lesz ideje megfürödni aznap este, és csak egynek vagy kettőnek jut meleg víz. Talán azt tervezik, hogy megverekednek az első helyért? A jelek szerint az egyetlen alternatíva az volt, hogy együtt zuhanyoznak.

Túl kimerült voltam ahhoz, hogy levetkőzzek, bármilyen izzadt is voltam.

– Majd reggel – mondtam félig Lucasnak, félig saját magamnak. – Ráérek reggel megfürödni.

– Hé! – Lucas az alkaromra tette a kezét. Megnyugtatóan meleg és erős volt. – De hiszen te reszketsz.

– Azt hiszem, igen.

Lucas mellém ült. Magas, izmos, de inas alakja mellett kicsinek és kecsesnek éreztem magam, sötétarany haja még ebben a nyomorúságos környezetben is ragyogni látszott. A melegségétől azt képzeltem, hogy egy kandalló előtt ülök télen. Amikor egyik karjával átölelte a vállamat, sajtó fejemet a vállára hajtottam, és lehunytam

a szememet. Így el tudtam hitetni magammal, hogy nincs körülöt-
tünk több tucat ember, akik beszélgetnek meg nevetgélnek. Mint-
ha nem egy szürke, ronda, gumiszagú raktáépületben lennénk.
Mintha senki más nem volna a világon, csak Lucas meg én.

– Aggódok érted – mormolta a fülembé.

– Én is aggódok magamért.

– A vesztegzár nem tart soká. Aztán szerzünk neked valamit...
úgy értem, valamit enni... aztán kitaláljuk, mi legyen.

Tudtam, mire gondol. Meg akartunk szökni, ahogy akkor ter-
veztük, mielőtt megtámadták volna az Evernightot. Lucas legalább
annyira ki akart lépni a Fekete Keresztből, mint én. De ehhez pénz-
re volt szükségünk, szabadságra, és lehetőségre, hogy kettesben ter-
vezgethessünk. Jelenleg csak annyit tehattünk, hogy kitartottunk.

Amikor Lucasra néztem, láttam az aggodalmat sötétzöld szemé-
ben. Megérintettem az arcát, és éreztem a borostája szurkálását.

– Megcsináljuk. Tudom, hogy sikerülni fog.

– Nekem kellene vigyáznom rád – mondta. Úgy figyelte az arco-
mat, mintha valamiképp ott lelhetné meg a gondjaink megoldását.

– Nem fordítva.

– Tudunk vigyázni egymásra.

Lucas szorosan magához ölelt, és néhány pillanatig nem kellett
azzal hitegetni magam, hogy valahol máshol vagyunk.

– Lucas! – visszhangzott Eduardo hangja a beton és fém kö-
zött. Felnéztünk, és láttuk, hogy a közelben áll karba tett kézzel.
A pólója elején sötét V-alakban izzadságfolt látszott. Lucas meg
én elhúzódtunk egymástól. Nem azért, mert kínosan éreztük ma-
gunkat, de Eduardónál gyorsabban senki nem tudta kicsinálni a
romantikus hangulatot. – Szeretném, ha te lennél őrségben először
ma éjjel.

– Két napja voltam – ellenkezett Lucas. – Nem én vagyok a soros.

Eduardo erre csak még sötétebben ráncolta a homlokát.

– Mióta nyafogsz a szolgálát miatt, mint egy kölyök a játszótéren, aki hintázni akar?

– Amióta még csak meg sem próbálsz igazságos lenni. Hagyd abba! Oké?

– Vagy mi lesz? Szaladsz anyucihoz? Mert Kate szeretne valami bizonyítékot látni arra, hogy elkötelezett vagy, Lucas. Ahogy mindannyian.

Azaz miattam. Lucas sokszor megszegte a Fekete Kereszt szabályait, hogy együtt lehessünk – többször, mint a csapat többi tagjának arról tudomása volt.

Lucas nem hátrált meg.

– A tűz óta nem aludtam végig egy éjszakát sem. Nem fogok még egy éjszakát a vízvezető árokban tölteni odakint, hogy várjam a nagy semmit.

Eduardo sötét szeme összeszűkül.

– Bármelyik pillanatban a nyomunkra juthat egy vámpírbanda...

– És kinek a hibája lesz? Az Evernight Akadémián előadott kunsztod után...

– Kunszt?

– Villanyoltás! – Dana frissen zuhanyozva, olcsó szappan erős illatától szagosan T-alakban Eduardo és Lucas közé tartotta a két kezét, jelezve, hogy lejárt az idő. Hosszú hajfonatai a vékony, nedves törülközőre lógtak, amelyet a nyakába akasztott. – Nyugi, oké? Ha esetleg nem jól számoltál volna, Eduardo, valójában ma én vagyok a soros. Amúgy sem vagyok olyan fáradt.

Eduardo sosem szerette, ha megvétőzták a szavát, de nem utasíthatott vissza egy önként vállalkozót.

– Ahogy gondolod, Dana.

– Ne vigyem magammal Raquelt? – javasolta a lány finoman elterelve a beszélgetést Luacasról. – Alig várja a kicsim, hogy csinálhasson valamit.

– Raquel még túlságosan új. Felejtsd el! – Eduardo nyilván jobban érezte magát attól, hogy ezt leszögezhetette. Peckesen elmasírozott.

– Kösz – mondtam Danának. – Biztosan nem vagy fáradt ehhez?

Vigyorgott.

– Micsoda? Azt hiszed, majd úgy vonszolom a seggemet holnap, ahogy ma Lucas? Ki van zárva!

Lucas úgy tett, mintha megütné Dana karját, a lány pedig fitymálóan rámosolygott. Állandóan marták egymást, de egy szavukat sem gondolták komolyan. Úgy gondoltam, Dana talán Lucas legjobb barátja. Csak egy igazi barát veszi át a másik örjáratát, amivel pedig – ahogy Lucas leírta – jó sok kúszás, csomó sár és nagyon kevés alvás jár együtt.

Hamarosan mindenki alváshoz készülődött körülöttünk. A nőket és a férfiakat egyetlen „fal” választotta el egymástól, mely valójában nem volt más, mint egy rakás régi lepedő egy szárítókötélen. Lucas meg én a függöny két oldalán feküdtünk, mindössze néhány centiméterre egymástól. Csak a vékony vászonlepedő választott el minket. Néha már az is megnyugtató, hogy Lucas ott van a közelemben; máskor a tehetetlen dühtől sikítani tudtam volna.

Nem tart örökké, emlékeztettem magamat, miközben átöltöztem a kölcsönkért pólóba, amiben aludtam. A pizsama, amiben

megszöktem, tönkrement a tűzben; az egyetlen dolog, ami a sajátom volt, az obszidiánmedál volt, amit a szüleimtől kaptam. Mindig a nyakamban lógott, még a zuhany alatt is. A brosst, amit Lucastól kaptam az első randinkon, egy kis zacskóba rejtve tartottam, amit tőlük kaptam. Nem tekintettem magamat különösebben anyagiassnak, de majdnem mindent elveszíteni, amit valaha a magaménak tudhattam, nagy csapás volt. Így azt a néhány megmaradt dolgot kincsként becsültem.

Amikor Kate elkiabálta magát, hogy „Villanyoltás”, valaki szinte azonnal lekapcsolta a villanyt. Beástam magam a vékony, katonai takaró alá, amit a kempingágyra terítettem. Nem volt puha, és határozottan kényelmetlen volt – a kempingágy *szívás* –, de olyan kimerült voltam, hogy megragadjam ezt a kis lehetőséget a pihenésre.

A balomon Raquel már aludt. Itt jobban aludt, mint az Evernightban valaha.

A jobb oldalamon, a lassan hullámzó, fehér lepedő másik oldalán Lucas feküdt.

Magam elé képzeltem a teste körvonalait, ahogy az ágyán fekszik. Arról ábrándoztam, hogy lábujjhegyen átlopakodom az ő oldalára, és mellébújok. De megláthattak volna. Felsőhajtottam, és feladtam.

Már a negyedik éjszaka telt el így. És amint abbahagytam az idegeskedést amiatt, hogy nem lehetek Lucasszal, máris más gondolatok kezdtek gyötörni.

Anya és apa biztosan jól vannak – mondtam magamnak. Túl jól emlékeztem a tűzvészre – ahogy a lángok körülöttem ugráltak, és a sűrű füstre. Könnyen eltévedhettem vagy csapdába eshettem volna. A tűz az egyetlen dolog, ami valójában megölhet egy vámpírt.

Több évszázados élettapasztalatuk van. Sokkal nagyobb bajban is voltak már. Emlékszel, mit mondott anya a nagy londoni tűzvészről? Ha azt túlélte, az Evernightből is kijutott.

Csak hogy anya nem jutott ki a nagy tűzvészből. Borzasztóan megégett és majdnem meghalt; apám „mentette meg az életét” azzal, hogy vámpírrá változtatta, ami ő maga is volt.

Az utóbbi időben nem voltam kifejezetten jóban a szüleimmel. Ez nem jelentette azt, hogy szerettem volna, ha baj éri őket. Már a gondolattól, hogy legyengültek és megsérültek – vagy talán valami ennél is rosszabb dolog történt velük –, görcsbe rándult a gyomrom.

Nem csak őértük aggódtam. Vic vajon képes volt kijutni az égő iskolából? Mi történt Balthazarral? Őt, aki vámpír, könnyen célba vehette a Fekete Kereszt – vagy pszichopata, bosszúálló húga, Charity, aki kis híján megakadályozott engem, Lucast és Raquelt a szökésben. Vagy mi lehet szegény Ranulfal? Ő is vámpír volt, de oly gyengéd, és annyira nem evilági, hogy a Fekete Kereszt vadászai könnyedén eltörölhetik őt a föld színéről.

Nem tudtam, mi történt velük. Talán sosem fogom megtudni. Amikor úgy döntöttem, hogy Lucasszal tartok, tudtam, hogy kockázatot kell vállalnom. Ettől még nem tetszett.

A gyomrom vérre éhesen megkordult.

Nyögve a másik oldalamba fordultam a tábori ágyon, és imádkoztam, hogy jöjjön az álom. Csak az tudta elcsendesíteni bennem a félelmeket és az éhséget – legalább néhány órára.

A virágért nyúltam, de amint az ujjam hegye megérintette a szirmot, az máris megfeketedett és elszáradt.

– Nem az enyém – suttogtam.

– Nem. Valami jobb – szólt a szellem.

Mióta lehetett már ott? Mintha mindig mellettem lett volna. Együtt álltunk az Evernight Akadémia parkjában, miközben felettünk sötét felhők kavarogtak. Vízköpő szörnyek néztek le ránk a tiszteletet parancsoló kötornyokról. A szél az arcomba fújta sötétvörös hajtincseimet. Néhány levelet felkapott az erős fuvallat, és átsodorta őket a szellem akvamarin árnyékán. A nőalak összerándult.

– Hol van Lucas? – Valami miatt ott kellett volna lennie, de nem emlékeztem rá, hogy miért.

– Odabent.

– Én nem mehetek be oda – mondtam. Nem mintha féltem volna. Valami oknál fogva lehetetlennek tűnt, hogy besétáljak az iskolába. Aztán rájöttem, miért volt lehetetlen. – Ez nem lehet valódi. Az Evernight Akadémia leégett. Most nem létezik.

A szellem félrebiccentette a fejét.

– Amikor azt mondod „most”, mikorra érted?

– Talpra!

Ez a kiáltás ébresztett minket minden reggel. Miközben én pislogtam, és támolyogva próbáltam felidézni az álmot, ami máris kezdett elillanni, Raquel furcsa módon már energiával telve ugrott is fel az ágyáról.

– Gyerünk, Bianca!

– A reggeli miatt ilyen sietős? – morogtam. A mogyoróvaj pirítóssal nem érte meg a sietséget az én véleményem szerint.

– Nem, valami történik.

Csipásan és összezavarodva talpra kecmeregtem, és észrevettem, hogy a Fekete Kereszt minden vadásza készenlétben van.

A kimerültségem azt súgta, hogy még nem lehet reggel. Miért rángatnak ki az ágyból az éjszaka közepén?

Jaj, ne!

Dana futott be kiabálva:

– Most már biztos! Azonnal fegyverkezzetek fel!

– A vámpírok – suttogta Raquel. – Itt vannak.

Második fejezet

EGY SZEMPILLANTÁS ALATT az egész terem felbolydult. Körülöttem a Fekete Kereszt vadászai számszeríjakként, karóként és késeként kapkodtak. Megfeszült testtel felhúztam a farmeromat.

Kizárt dolog volt, hogy beszálljak ebbe a harcba. Bármilyen harcba. Azt talán eldöntöttem, hogy sosem változom vámpírrá, de ez nem jelentette azt, hogy készen állok csatlakozni egy szakasznyi fanatikus vámpírvadászhoz. Amúgy pedig a vámpírok, akik megtámadtak, ezúttal nem azok az őrült gyilkosok, akik rossz hírért keltik a halhatatlanoknak. Az Evernight Akadémiáról jöhettek, és csak igazságot akarnak szolgáltatni azért, ami az iskolával történt – és lehetséges, hogy engem is próbálnak megmenteni.

De mi van, ha Lucast akarják bántani? Csak állok majd ott, miközben ők megtámadják a férfit, akit szeretek?

Mellettem Raquel reszkető kézzel felemelt egy karót.

– Ez az. Fel kell készülnünk.

– Én nem... Nem tudok... – Hogy magyarázzam ezt el neki? Képtelen voltam rá.

Lucas kilépett a férfiak lakrészéből, az inge lógott, sötétarany haja összekuszálódott az alvástól.

– Ti ketten *nem* fogtok ebben részt venni – mondta. – Nem vagytok rá kiképezve. – A szemembe nézett, és tudtam, hogy tisztában van vele, pontosan miért is nem harcolhatok.

Raquel dühödten nézett rá.

– Miről beszélsz? Tudok harcolni! Csak adj egy esélyt!

Lucas figyelmen kívül hagyva a barátnőmet megragadta mindkettőnk karját, és a raktárhelyiség hátsó része felé kezdett vonszolni minket.

– Mindketten velem jöttök.

– Egy frászt! – Raquel kiszabadította magát, és a fémajtóhoz futott, amely megdöndült, amikor kirontott rajta. Lucas magában káromkodva utánaeredt. Követtem őket, leginkább az ijedségtől vezérelve.

Odakint az ég olyan szürke volt, amilyen pirkadat előtt szokott lenni. A vadászok, akiknek alig volt idejük magukra venni ruháikat, egymásnak kiáltoztak, hogy foglalják el a helyüket. Kések csillogtak a holdfényben, és hallottam a felhúzott számszeríjak nyikorgását és kattogását. Kate a murván kuporgott, a kezén támaszkodva, mint egy futó, s félrebiccentette a fejét, amiből tudtam, hogy a fülére hagyatkozva mérlegeli a kockázatot. Kinéztem a minket körülvevő mezőre, amely magasan terült el, és tele volt gondozatlan bozóttal. A legtöbb ember számára teljesen nyugodt környéknek tűnhetett. Én azonban élesebb látásommal ki tudtam venni a villanásszerű mozdulatokat, amelyek egyre közeledtek. Körülvettek minket.

– Anya – szólt halkán Lucas –, valakinek vigyáznia kéne Biancára meg Raquelre a raktárban. Még nem tudnak harcolni, és árulónak fogják hinni őket, vagy ilyesmi. Szemet fognak szűrni a vámpírok.

A telek sarkában elfoglalt helyéről, számszeríjjal a kezében Eduardo odaszólt:

– Most akarsz elfutni?

Lucas állkapcsa megfeszült.

– Nem azt mondtam, hogy *nekem kellene* vigyáznom rájuk. De valakinek velük kellene maradnia szükség esetére.

– Ha esetleg áttörnek a vámpírok? A legjobban úgy tudjuk ezt megelőzni, ha minden harcosunk idekint van – vágott vissza Eduardo. – Hacsaknem egyszerűen kifogást keresel.

Lucas egyik keze ökölbe szorult, és egy pillanatig azt hittem, megüti Eduardót. Gyávának nevezni Lucast nyilvánvalóan igazságtalan volt, de nem ez volt a megfelelő időpont arra, hogy ezen vitázzanak. A karjára tettem a kezem, hogy megnyugtassam.

De végül Kate volt, aki közbelépett:

– Eduardo, ne csináld! Lucas, vidd be őket a raktárba! – mondta, de közben nem vette le a szemét a horizontról, amerről a támadók közeledtek. – Mindhármótokra szükség van, hogy elkezdjétek összehcsomagolni a holminkat. Amilyen gyorsan csak tudjátok.

Eduardo a nőhöz fordult:

– Kizárt dolog, hogy el tudjunk menekülni innen, Kate.

– Jobban szeretsz harcolni, mint életben maradni – mondta Kate, kerülve a férfi tekintetét. – De én úgy próbálok gondolkodni, mint Patton. Nem úgy vezetem ezt a csapatot, hogy bárki meghaljon a cél érdekében. Úgy vezetem, hogy a vámpírok haljanak meg az ő céljaikért.

A bokrok egyszerre mozdultak meg, ahogy a köztük rejtőző alakok egyre közelebb jöttek. Lucas teste megfeszült, és rájöttem, hogy ő is éppen olyan jól látja őket, mint én. Mióta először ittam a véreből, nála is megjelentek a különleges vámpírképességek első jelei. Ez azt jelentette, hogy ő is tudja, amit én: Hogy nincs már sok időnk. Talán perceink maradtak.

– Raquel, gyere! – szólt Lucas, de a lány makacsul Dana mellett maradt, és a fejét rázta.

– Itt nem biztonságos – próbálkoztam én is. – Kérlek, Raquel, megölhetnek!

A hangja remegett, amikor válaszolt, de csak annyit mondott:

– Elegem van a menekülésből.

Dana félretette a számszeriját, amit épp felhúzott, és szembe fordult Raquellel. Az egész teste szinte vibrált az energiától. Ő vette észre először a vámpírokat, ő volt legrégebb óta tisztában a veszéllyel – és máris harci üzemmódba kapcsolt. Mégis gyengéden szólt Raquelhez:

– A cuccunk összepakolása még nem menekülés. Oké? Ezt muszáj megcsinálnunk, mert ki kell majd jutnunk innen, vagy a csata után, vagy közben.

– Ha győzünk, nem kell – kezdte Raquel, de Dana arckifejezése láttán elhallgatott.

– Tudják, hol vagyunk – mondta Lucas. – Még több vámpír fog jönni. Menekülnünk kell. Segíts, hogy felkészülhessünk rá! Jelenleg ez a legtöbb, amit tehetsz.

Raquel nem vette le a szemét Danáról, miközben arcán az elszántság helyét átvette a lemondás.

– Legközelebb – szólt. – Legközelebb már tudni fogom, hogyan harcoljak.

– Legközelebb együtt csináljuk végig – értett egyet Dana. A pilantása a bokrokra és a támadókra siklott. Ekkorra nem volt szükség különleges képességre ahhoz, hogy bárki megláthassa, milyen közel vannak. – Húzd el innen a segged!

Elkaptam Raquel kezét, és visszahúztam a raktárépületbe. Néhány itt töltött nap után, amikor mindig teli volt emberekkel, furcsa érzés volt majdnem üresen látni. A takarókat félrelökték, és néhány tábori ágy is felborult a sietségben. Még mindig sokkos állapotban elkezdtem összehajtani egy takarót.

– Francba a takarókkal! – mondta Lucas. A fegyverszekrények felé indult. Majdnem mindent elvittek a vadászok, de maradt néhány karó, nyílak és szenteltvízes üvegek. – Szedjük össze a fegyvereket! A többi pótolható.

– Persze. – Gondolhattam volna. De hogyan? Az agyam leállt, mint amikor apa lemezjátszóján elakad a tű a régi jazzlemezen: *A szüleim is odakint vannak? Balthazar? A Fekete Kereszt megöli azokat, akik fontosak számomra, akik valószínűleg csak megpróbálnak engem megmenteni?*

Odakint kiáltás harsant – azután sikoly.

Mindhárman megdermedtünk. A néhány elszórt kiáltásból kisértatva folyamatos ordítás lett, és az épület acélfala megdöndült. Nem test volt – talán egy kő, vagy egy eltévedt nyílvevő –, de Raquel és én ugrottunk egyet.

Lucas gyorsabban túltette magát rajta.

– Csomagoljátok be ezt a cuccot! Amikor szólnak, nagyjából két percünk lesz, hogy a kocsiba pakoljuk a holminkat. Ez van.

Dolgoznunk kellett. Nehéz volt összpontosítani. A kinti kakaofónia megrémített, nem csak azért, mert féltettem a többieket, de azért is, mert nagyon emlékeztetett a legutóbbi Fekete Kereszt-féle

csatára, aminek a tanúja voltam: a lángoló Evernightra. A hátam még mindig fáj az eséstől, ami akkor történt, amikor átfutottam az égő tetőn, és mintha még mindig a füst és a hamu ízét éreztem volna a számban. Régebben képes voltam megnyugtatni magamat azzal a gondolattal, hogy már vége van – de nem volt vége. Amíg Lucas és én itt maradunk a Fekete Keresztnél, a harcok mindig követni fognak. A veszély mindig a nyomunkban lesz.

Lucas minden lövéssel és dobbanással egyre izgatottabb lett. Nem volt szokása kimaradni a küzdelemből; sőt – többnyire ő volt a kezdeményező fél.

Láda becsuk, lezár, tovább. Azokat a farudakat is vinni akarják, amelyekből még nem faragtak karót? Biztosan nem – fát bárhol találnak, nem igaz? Egyfolytában próbáltam gondolkodni, dolgozni, amilyen gyorsan csak tudtam. Mellettem Raquel egyszerűen csak felnyalábolta a holmikat és behányta a dobozokba anélkül, hogy egyáltalán megnézte volna, mi van a kezében. Valószínűleg neki volt igaza.

Valami ismét keményen nekicsapódott a falnak, és felhörrentem. Lucas nem mondta, hogy minden rendben lesz, ehelyett megmarkolt egy karót.

Abban a pillanatban két alak repült át az egyik oldalsó ajtón. Még a vámpírérzékeim sem tudták megállapítani, hogy melyikük az én fajtám, és melyikük a Fekete Kereszt vadásza, mert annyira össze voltak gabalyodva – elmosódott mozgást láttam, verejtéket és vicsorgó, szitkozódó arcokat. Felénk dülöngéltek, nem figyeltek fel a jelenlétünkre, az élethalálharc teljesen lefoglalta őket. Mögöttük, a félig nyitott ajtón át egy fénysugár hatolt be, és egyre hangosabb sikolyok hallatszottak.

– Csinálj valamit! – suttogta Raquel. – Lucas, te tudod, mit kell tenni, ugye?

Lucas előreugrott, nagyobb és gyorsabban, mint amire egy egyszerű emberi lény képes lett volna, és a kavardás közepébe vágta a karóját. Az egyik alak azonnal megdermedt; a karó megbénította a vámpírt. Ránéztem a mozdulatlan arcra – zöld szem, világos haj, rémületbe dermedt vonások –, és egy pillanatra belém villant az együttérzés a vámpír iránt. Aztán a másik vámpírvadász hosszú, széles kést húzott ki az övéből, és egyetlen sújtással elválasztotta az ellenfele fejét a testétől. A vámpír összerándult, aztán olajos porrá omlott a padlón.

Öreg vámpír volt, nagyon kevés maradt benne abból a halandó emberből, aki valaha volt. Ahogy a többiek álltak ott, és nézték a maradványokat, csak arra tudtam gondolni, hogy talán a szüleim barátja volt. Nem ismertem fel, de bárki volt is, azért jött ide, mert azt hitte, segíthet nekem.

– Hogy csináltad ezt? – kérdezte Raquel. – Ez olyan... emberfeletti volt. – Csak bóknak szánta, és szerencsére a másik vámpírvadász túl kimerült és megkönnyebbült volt ahhoz, hogy eljusson a tudatáig, hogy Lucas nem sokkal korábban felhasználta különleges vámpírképességeit.

Pillantásommal Lucas tekintetét kerestem. Megkönnyebbültem, hogy nem láttam benne diadalt, csak a könnyörgést, hogy értsem meg. Amikor választásra kényszerült, meg kellett mentenie a vadásztársa életét. Megértettem. Azt viszont nem értettem, hogy vajon ez történt volna akkor is, ha a vámpír történetesen az anyám vagy az apám?

Eduardo behajolt a nyitott ajtón. Zihált, de valahogy felvillanyozta a harc.

– Visszaszorítottuk őket. De nemsokára visszajönnek. Most azonnal indulnunk kell.

– Hová megyünk? – kérdeztem.

– Olyan helyre, ahol tényleg tréningezhetünk. Ahol formába hozhatunk titeket, újoncokat. – Eduardo engem nézett, miközben beszélt, és bár nem volt barátságos, úgy tűnt... Nos, mintha kevéssé gyűlölné. Most, hogy már reménybeli katona voltam, talán hasznosnak látott végre. De aztán a vigyora megváltozott, és sokkal gúnyosabb lett, amikor Lucashoz fordult: – Legközelebb nem lesz több kifogás, hogy elszaladhass a harc elől.

Lucas olyan képet vágott, mint aki mindjárt állon vágja Eduardót, hát megszorítottam a kezét. A vérmérséklete néha azzal fenyegetett, hogy egyszer valóban szembeszáll Eduardóval.

– Gyerünk, emberek! – kiáltott Kate a raktárépületen kívülről.
– Mozgás!

Harmadik fejezet

HÚSZ PERCEN BELÜL MINDENKI BEZSÚFOLÓDOTT a Fekete Kereszt régi teherautókból, furgonokból és személyautókból álló rozoga kocsiflottájába. Lucas és én gondoskodtunk róla, hogy a Dana által vezetett furgonba kerüljünk, Raquel pedig elfoglalta az anyósülést. A maradék helyeket a csapat felszerelése foglalta el, kettesben maradtunk végre a kocsihátsó részében.

– Amúgy hová is megyünk? – kérdeztem Danától a rádióvinyogását túlkiabálva.

Dana a gázra lépett, hogy beálljon a karavánba.

– Voltál már New York Cityben?

– Most viccelsz? – De senki sem viccelt. Lucas zavart pillantással nézett rám, mintha nem értené, miért gondolom, hogy ez furcsa. Próbáltam megmagyarázni: – Srácok, magatokkal cipelitek ezeket a fegyvereket, és vámpírokra vadásztok. Egy akkora nagyvárosban, nem gondoljátok, hogy az ilyesmi esetleg... feltűnő?

– Nem – mondta Dana. – Ezek szerint Bianca még sosem volt New Yorkban.

Raquel felnevetett, és a rádióból szóló dal ritmusára dobolt a műszerfalon.

– Imádni fogod, Bianca – ígérte. – A nővérem, Frida évente egyszer elvisz Manhattanbe. Vannak azok az őrült galériák, olyan bizarr alkotásokkal, amilyeneket te álmodban sem tudnál kitalálni.

– Nem fogunk sokat múzeumba járni – mondta Dana. Raquel dobolása elhallgatott, de csak egy pillanatra. Mihelyt felhangzott a refrén, erősebben ütötte a műszerfalat, mint előzőleg.

– Akkor is furcsának tűnik – mondtam Lucasnak. – Hogy fogunk ott egyáltalán búvóhelyet találni?

– Vannak barátaink New Yorkban – felelte. – Ott működik a világ egyik legnagyobb Fekete Kereszt sejtje, és elég kiterjedt támogatói hálózatuk van.

– Más szóval – kiabálta túl Dana a zenét – azok a srácok tejbenvajban fürdenek.

– Micsoda? Talán a felhőkarcolók tetején laknak? – vicceltem.

– Nem igazán. De a fegyverzetüket meg kell nézned – felelte Lucas. – Azt hiszem, vannak hadseregek, akiknek nincs olyan tűzerejük, mint a New York-i sejtnek.

– Hogyhogy ilyen nagy a New York-i sejt? – kérdeztem. A helyzetünk komolysága ellenére éreztem, ahogy minden mérfölddel egyre nő a lelkesedésem. Jó érzés volt úton lenni. – Miért nem olyanok, mint ti?

– Mert New York egy nagyváros, komoly vámpírgondokkal. – Lucas komoran nézett maga elé. – A vámpírok majdnem olyan régen érkeztek oda, mint a hollandok, még az 1600-as években.

Megvetették a lábukat abban a körzetben – nagy erő, nagy befolyás. Annak a Fekete Kereszt sejtnek minden forrásra szüksége van, ami csak bevethető ellenük. Valójában az volt az első állomásunk az Újvilágban. Legalábbis nekünk ezt mondták. Nem mintha előfordulnánk a történelemlényekben.

A régi Új-Amszterdam vámpírjaira gondoltam, aztán Balthazarra és Charityre, akik akkor még emberek voltak. Amikor Balthazar elmondta, milyen volt a gyarmatosított Amerikában felnőniük, arra gondoltam, milyen rejtélyes és lenyűgöző ez a hihetetlenül régi történet. Hátborzongató volt belegondolni, hogy a Fekete Kereszt is ilyen régről ered.

Raquel valószínűleg hasonló dolgokon törhette a fejét, mert azt kérdezte:

– Akkor alapították a Fekete Keresztet? Az ezerhatszázas években?

Dana ránevetett.

– Vonj ki belőle még ezer évet!

– Maradj már! – feleltem. – Komolyan?

– A Bizánci Birodalomban kezdődött – mondta Lucas. Próbáltam visszaemlékezni, kik voltak a bizánciak. Úgy rémlett, a Római Birodalom után jöttek, de nem voltam biztos benne. Képzelttem, milyen elégedetlen lenne anya, ha tudná, milyen felszínesek az ismereteim: szép dolog egy történelemtanár lányától. – A Fekete Kereszt eleinte Konstantinápolyt védte. De hamarosan elterjedt Európában, majd Ázsiában. A felfedezőkkal együtt került át Amerikába és Ausztráliába. A királyok és királynők nyilván ragaszkodtak hozzá, hogy legalább egy vámpírvadász is utazzon az expedíciókkal.

Ez az utolsó részlet különösen megragadta a figyelmemet.

– Királyok és királynők? Úgy érted, hogy... hogy a kormány tud rólatok? – Próbáltam elképzelni Lucast, mint valami paranormális titkos ügynököt. Nem került nagy erőfeszítembe.

– Most már nem túl sokat. – Lucas az ablaknak támasztotta a homlokát. Olyan gyorsan haladtunk, hogy az út széle szinte elmosódott. – Ti pedig... izé, ti is tudjátok, hogy a vámpírok gyakorlatilag a középkor után nem sokkal bujkálni kezdtek.

Jelentősegteljesen Lucasra szegeztem tekintetem, ami azt jelentette, hogy *Befognád, kérlek?* Elértem a megfelelő hatást – Lucas büntudatosnak tűnt. Egyértelmű volt, hogy majdnem azt mondta, *ti pedig bujkálni kezdtetek*, vagyis közel állt hozzá, hogy Dana és Raquel füle hallatára vámpírként említsen engem. Csak nyelvbottlás volt, de ennyi is elég lett volna ahhoz, hogy lebukjunk.

Szerencsére sem Dana, sem Raquel nem fogta fel. Raquel így szólt:

– Szóval a vámpírok meghülyítettek mindenkit, és elhitették, hogy nem is léteznek. Ezért szabadon mozoghattak, és a Fekete Kereszt már nem volt olyan erős. Így van?

– Jól mondod, okostojás. – Dana az előttünk húzódó útra finrtorgott. – Francba, Kate a padlóba nyomja a pedált. Azt akarja, hogy megbüntessenek gyorsajtásért? Nem törhetjük meg az alakzatot!

Lucas úgy tett, mintha nem hallaná, hogy az anyját szidják.

– Mindenesetre már nem kapunk pénzt a kormánytól. Vannak bizonyos emberek, akik tudják, hogy mit csinálunk. Ezeknek az embereknek van pénzük. Ők tartanak minket a felszínen. Így működik ez.

Elképzeltem Lucast a középkorban – csillogó páncélban, a kemény munkájáért és a bátorságáért tisztelet övezi, bálokon vesz

részt a legnagyobb udvarokban, aztán rájöttem, mennyire utálta volna, hogy ki kell öltöznie és partikra kell járnia.

Nem – döntöttem el –, ő ide tartozik, ebbe a korba. Hozzám.

– Hé! – szólt Dana. – Tizenegy óránál. Oda nézzetek!

És akkor megpillantottam: az Evernight Akadémia sziluettjét a horizonton.

Elég távol haladtunk el mellette. Az Evernight messze volt az országotaktól, és Kate meg Eduardo nem voltak olyan vakmerők, hogy Bethany igazgatónő területére kormányozzanak minket. De az Evernight hatalmas, gótikus épületének jellegzetes sziluettje volt, tornyai magasan Massachusetts dombjai fölé emelkedtek. Még ilyen távolságból nézve is felismertük, ahonnan az iskola nem volt több egy markáns körvonalnál. Elég messze voltunk ahhoz, hogy ne lássuk a tűzkár nyomait. Mintha a Fekete Kereszt hozzá sem nyúlt volna az iskolához.

– Még mindig áll – mondta Dana. – Francba!

– Egy nap majd megszerezünk – mondta Raquel. Egyik tenyerét az ablakra simította, mintha át akarna nyúlni az üvegen, hogy a saját kezével rombolhassa le az iskolát.

Anyámra és apámra gondoltam, akik talán a közelben voltak. Talán soha nem leszek ennél közelebb a szüleimhez.

Nagyon megharagudtam rájuk az Evernightban töltött utolsó napokban. Sosem mondták el, hogy a születésemben a lidércek is szerepet játszottak, vagy hogy ezért egy nap majd eljönnek értem. Egy éven át a szó legszorosabb értelmében olyan szellemek kísértettek engem, amelyek úgy hitték, az övük vagyok, és még mindig nem tudom, hogy ez mit jelenthet. A szüleim azt sem voltak hajlandóak elmondani, hogy van-e más választásom, mint hogy egy nap teljesen vámpírrá változom. Miután találkoztam néhány

vámpírral, akik valójában eszetlen gyilkosok voltak, úgy döntöttem, kiderítem, hogy van-e lehetőségem rá, hogy leéljek egy normális, emberi életet.

Még mindig nem tudom az igazságot. Mi fog történni velem?
A tudat, hogy semmire nem kapok választ, olyan rémisztő volt, hogy megpróbáltam nem gondolni erre, de a sötét bizonytalanság ekkorra már szinte állandóan gyötört.

Mégis, amikor felnéztem az iskolára, a félelmem és a haragom elpárolgott. Eszembe jutott, hogy anya és apa mennyire szerettek, és hogy nem is olyan régen mennyire közel voltunk egymáshoz. Az elmúlt néhány napban sok minden történt velem, egyik esemény sem tűnt teljesen valóságosnak így, hogy nem mondhattam el a szüleimnek. Erős, majdnem ellenállhatatlan kényszert éreztem, hogy kiugorjak a furgonból, és az Evernight felé rohanjak a nevüket kiáltozva.

De tudtam, hogy semmi nem lesz többé a régi. Nagyon sok minden megváltozott. Választanom kellett, hogy melyik oldalra állok, és az emberiséget, az életet választottam – és Lucast.

Lucas az ujjai közé fogta egy hajtincsemet, finoman vizsgálgatva, szükségem van-e vizsgálatásra, vagy sem. A vállára hajtottam a fejemet, és egy ideig csendben utaztunk, csak a zene szólt. Minden mérföldkő, amelyet elhagytunk, arra emlékeztetett, milyen messzire kerültem az utolsó otthonomtól, és attól a személytől, aki valaha voltam.

* * *

Időnként megálltunk tankolni, és hogy elintézzük a folyó ügyeinket a mosdóban, de az úton csak egyszer tartottunk hosszabb szünetet, hogy megebédeljünk.

Míg Dana és Raquel csatlakozott a mexikói gyorsbüfé felé tartó hordárhoz, Lucas meg én kimentettük magunkat, és az utcán végigsétálva egy kis étterembe mentünk. Természetesen kettesben akartunk lenni pár percre, de még ennél is fontosabb volt, hogy ennem – pontosabban innom – kellett.

Az első dolog, amit Lucas mondott, amikor eltávolodtunk az út szélén várakozó emberektől, és többé-kevésbé magunkra maradtunk, ez volt:

– Mennyire vagy éhes?

– Annyira, hogy hallom a szívdobogásodat. – És úgy tűnt, mintha éreztem volna Lucas vérének ízét a nyelvemen. Valószínűleg ezt jobb volt nem említeni. A napfény keményen tűzött rám, most, hogy napok óta nem jutottam vérhez, szinte égetett. Még soha nem kellett ilyen sokáig kibírnom nélküle.

– Gondolod, hogy az étteremben... talán a nyers húsban van némi vér, beosonhatnánk hátul...

– Az nem lenne elég. Amúgy is tudom, mit csináljak. – Mozdulatlanul álltam, figyeltem az országút mentén hullámozó fűvet, amely az elhaladó autók keltette szélben előre-hátra hajladozott. Egy vörösbecy csipegetett a porban, férgeket keresgélt az eldobott kupakok és cigarettacsikkek között.

– Bianca?

Nem láttam mást, csak a vörösbecyét, és semmi másra nem tudtam gondolni, csak a vérére. *A madarak vére híg, de forró.*

– Ne nézz ide! – suttogtam. Megsajdult az állkapcsom. A szemfogaim kicsusszantak az ínyemből, éles hegyük megkarcolta az ajkaimat és a nyelvemet. Bár ragyogó napfényben álltunk, körülöttem minden elsötétült, mintha csak a vörösbecy állt volna ott reflektorfényben, mozdulatai mintha lassított felvételen pörögtek volna le előttem.

A vámpírokra jellemző fürgeséggel odaszökkentem. A madár csak egy pillanatilag verdesett a kezemben, mielőtt beléharaptam.

Igen, ez az! Vér! Lehunytam a szemem, és élvezettel kiittam azt a néhány kortynyi vért, amit a vörösbegyből lehetett. Amikor megremegett és meghalt az ujjaim között, ledobtam, és a kezem fejével megtöröltem a számat. Csak ekkor jöttem rá, hogy Lucas szeme láttára csináltam. A szégyen mellbe vágott, amikor belegondoltam, milyen barbárnak láthatott, és mennyire undorodhat tőlem.

De amikor tétován felnéztem rá, Lucas elfordulva állt – épp ahogy kértem. Nem látta. Érzékelve, hogy végeztem, visszafordult, és gyengéden rám mosolygott. Amikor látta a félelmemet, megrázta a fejét.

– Szeretlek – mormolta. – És ez azt jelenti, hogy nem csak a szép dolgok miatt vagyok melletted. Itt vagyok, bármi történjék.

Megkönnyebbülve kézen fogtam, és az étterembe sétáltam vele. Csórók voltunk, és a ruhák, amelyeket viseltem, nem illettek rám, és a semmi közepén voltunk egy országút szélén – de abban a pillanatban gyönyörűbbnek éreztem magam, mint egy hercegnő, szupermodell, vagy akármi. Velem volt Lucas, aki szeretett engem, bármi történjék is. Ez volt minden, amire szükségem volt.

Gyorsan megebédeltünk az étteremben. Lucas farkaséhes volt, nekem pedig szükségem volt rendes ételre is. Sült krumplit falatozva próbáltuk kitalálni, mivel tölthetnénk azt a kevés értékes szabadidőnket.

– Kereshetnénk egy internetkávézót. Küldhetnék egy e-mailt a szüleimnek.

– Nem. N. E. M. Először is kizárt, hogy találjunk internetkávézót itt a prérin. Másodszor, nem fogsz e-mailt küldeni nekik. Felhívhatod őket, ha tudod, hol vannak, de nem mobilról vagy

más olyan készülékről, amit lenyomozhatnak. Írhatsz levelet. De nem e-mailt. Ez egy újabb Fekete Kereszt-parancs, amit nem tagadunk meg.

Lucas állította, hogy van különbség a parancsmegtagadás és a hülye szabályok megszegése között, de abban a pillanatban nem értettem, mi a különbség. Mindegy. Tisztában voltam vele, hogyan tudhatom meg más módon, mi történt aznap éjjel, amikor az Evernight leégett.

Először Lucas mobiltelefonját akartam használni, de ő rámutatott, hogy a Fekete Kereszt lehallgathatja a hívást. Szerencsére, miután megebédeltünk, találtunk pár telefonfülkét az étterem oldalában. Az első kettő nem adott tárcsahangot, amikor felemeltem a kagylót, a harmadiknak elválták a zsinórját, de a negyedik működött. Megkönnyebbülten elmosolyodtam, amikor meghallottam a tárcsahangot. Tárcsázza a K-t a kezelőhöz.

– R-beszélgetést kérek – mondtam, és felolvastam a számot Lucas mobiljának a névjegyzékéből. – Mondja, hogy Bianca Olivier keresi.

Csend.

– Letette? – kérdeztem.

– Az R-beszélgetéseknél várni kell. – Lucas mellett állt, a telefonfülke műanyag falának támaszkodva. – Nem akarják, hogy a másik arcába ordítsd a mondandódat, mielőtt beleegyezne, hogy ő fizeti a hívást.

A telefonvonal kattant egyet, és egy álmos hang így szólt:

– Bianca?

– Vic! – Fel-le rugóztam a sarkamon. Lucasszal hatalmas mosolyt váltottunk. – Vic, jól vagy!

– Ja, ja. Hé, várj egy pillanatot... Most ébredzem. – Láttam magam előtt, ahogy az arcához emeli a mobilját, elfeküdt hajjal,

egy nagyon rendetlen hálószobában, a poszttereivel körülvéve. Valószínűleg örületes az ágyneműje, kockás vagy pöttyös. Ásított, aztán sokkal éberebben megkérdezte:

– Megint álmodom?

– Nem álmodsz. Én vagyok. Nem sérültél meg a tűzben?

– Nem. Senki sem sérült meg komolyabban, ami örült egy mázli. De odalett a trópusi kalapom. – Ezt Vic egyértelműen komoly tragédiának tekintette. – Veled mi van? Jól vagy? Miután eloltották a tüzet, mint az örültek kerestünk téged. Páran azt mondták, láttak a földiken, ezért tudtuk, hogy kijutottál a suliból, de utána nyomod veszett.

– Minden rendben. Lucasszal vagyok.

– Lucasszal? – Nem csoda, hogy Vic megdöbbsen. Amennyire ő tudta, Lucas meg én hónapokkal ezelőtt szakítottunk. Azóta titokban kellett tartanunk a kapcsolatunkat. – Ez kezd totál szürreálisná válni. Ha mégis csak álmodom, akkor komolyan bepapulok.

– Nem álmodsz – szólt bele Lucas. A hallása elég éles volt, hogy hallja a beszélgetésünket, még ha harminc centire állt is a kagylótól.

– Szedd már össze magad, öreg! Miért alszol délelőtt tizenegykor?

– Ahogy arra emlékezhetnél, én vagyok a közmondásos éjjeli bagoly. Délig aludni számomra nem csak jog, hanem kötelesség – felelte Vic. – Amúgy meg, ahogy a régi nóta mondja, a sulinak nyárra vége, a sulinak örökre vége.

Elakadt a lélegzetem.

– Örökre? Ez azt akarja jelenteni, hogy az Evernight Akadémia elpusztult?

– Elpusztult? Nem. Bethany igazgatónő esküszik, hogy őszre újra működni fog, bár nem értem, hogyan. Úgy értem, hogy a helyet *fáklyásították*.

A nehezebb kérdések még csak most következtek. Szorosan megmarkoltam a telefonkagylót, és uralkodtam a hangomon, hogy ne remegjen.

– A szüleim megsebesültek? Láttad őket?

– Jól vannak. Mondtam, mindenki rendben kijutott. Anyukád és apukád nem vészett oda a tűzben. Sőt, segítettek nekünk keresni téged. – Vic elhallgatott. – Eléggé beparáztak, Bianca.

Úgy tűnt, Vic büntudatot akart kelteni bennem. De nem igazán hatott meg; mámoros voltam, hogy a szüleim túléltek a Fekete Kereszt támadását.

– Tudod, hogy hol vannak? – Úgy gondoltam, nem mehettek messze az Evernight Akadémiától. A szüleim biztosan a birtok közelében maradtak – főleg, mert azt remélik, visszatérek. Tudtam, hogy nem térhetek vissza, de utáltam arra gondolni, hogy ott várnak rám.

– Legutóbb a sulikörül láttam őket – mondta Vic. Ennyit arról, hogy felhívom őket – a szüleim azon voltak, hogy alkalmazkodjanak a modern élethez, de addig nem jutottak, hogy mobiltelefonjuk legyen.

– Mi van Balthazarral?

Lucas a szemöldökét ráncolta. Volt némi gondja Balthazarral, egyrészt az, hogy vámpír volt, másrészt pedig az, hogy kettőnknek volt közös múltunk. Mindennek vége volt már közöttünk – hogy őszinte legyek, el sem kezdődött –, de ez nem jelentette azt, hogy nem aggódtam volna még mindig miatta.

– Balty tök jól van – felelte Vic. – A tűz után nagyon feldúlt volt. Azt hiszem azért, mert eltűntél. A srác teljesen összetört.

– Nem miattam volt – feleltem halkán. A hangulatom elfelhősödött, ahogy rám nehezedett az elveszített dolgok súlya, és hirtelen elerőtlenedve nekítámaszkodtam a fölkének.

– Oké, oké. Visszavontam.

Vic nem tudta, és nem is tudhatta meg, hogy Balthazar a húga miatt szenvedett. Charity szervezte meg a Fekete Kereszt elleni támadást. Balthazar világában Charity volt a legfontosabb személy, és furcsa módon, úgy gondoltam, a fiú is ugyanolyan fontos Charitynek. Ez még nem tartotta vissza attól, hogy megpróbáljon ártani neki, vagy bárki másnak, aki közel áll hozzá, beleértve engem is.

Vic, aki minden perccel egyre éberebb lett, megkérdezte:

– Mi történt Raquellel? Ő a másik, akit nem találtunk. Esetleg ő is veletek van?

– Igen. Jól van. Remekül.

– Pompás! Ez azt jelenti, hogy mindannyian épségben átvészeltük. Totál csoda.

– Mi a helyzet Ranulffal? – kérdeztem.

– Épp a vendégszobában horpaszt. Akarod, hogy felkeltsem?

– Nem. Csak örülök, hogy jól van. – Meglepett mosolyt váltottunk Lucasszal. Ha Vic tudta volna, hogy egy vámpírt hívott meg a házukba, valószínűleg nem aludt volna ilyen sokáig, ha egyáltalán aludt volna. Szerencsére Ranulf túl békés volt ahhoz, hogy bárkinek is ártson. – Figyelj, most mennünk kell. De azért majd jelentkezem.

– Jaj, istenem! Nem bírom azokat az embereket, akik már korán reggel titokzatoskodnak – sóhajtott Vic, aztán nagyon halkán hozzátette: – Hívd fel a szüleidet! Csak... egyszerűen fel kell hívnod őket, rendben?

Gombóc nőtt a torkomban.

– Viszlát, Vic!

Miután letettem, Lucas kézen fogott.

– Ahogy mondtam, van rá mód, hogy kapcsolatba lépj velük, ha akarsz.

Annnyira féltettem anyát és apát, hogy eszembe sem jutott belegondolni, ők mennyire aggódhatnak értem.

Lesújtottnak tűnhettem, mert Lucas gyorsan megölelt.

– Nemsokára jelentkezel náluk. Írhatsz nekik, vagy valami. Látnod, minden rendben lesz.

– Tudom. Csak nehéz.

– Igen. – Megcsókoltuk egymást. Csak egy egyszerű csók volt, de az első bizalmas pillanat, amit hosszú ideje először sikerült megsztanunk. Abban a pillanatban a kimerültségünk és az aggodalmunk nem tartott vissza; együtt voltunk megint, csak mi ketten, és eszünkbe jutott minden, amit feladtunk azért, hogy együtt lehessünk – és tobzódtunk az érzésben. Lucas karja szorosan körém fonódott, amikor hátradöntött. Az egész világ kibillent az egyensúlyából, kivéve Lucast. Ha belé kapaszkodom, semmi baj nem érhet.

Lucas az enyém – gondoltam. – Az enyém. Senki nem veheti el tőlem.

Mire elértük New York Cityt, beesteledett. Amikor először megpillantottuk Manhattan körvonalait a távolban, mindannyian újjongani kezdtünk. Nagyon látványos volt. Számomra New York inkább mitológiai hely, mint valóságos – mozifilmek és tévésorozatok cselekményének helyszíne, és az utcák nevei, amelyet keresnünk kellett menet közben, varázslatosan csengett. *Negyvenkettedik utca, Broadway.*

Aztán rájöttem, hogy Manhattan egy sziget, és beleborzongtam a gondolatba, hogy újból át kell kelni egy folyón. De ehelyett egy alagútba hajtottunk, ami rendben volt. Valami oknál fogva a víz alá

menni más volt. Azt kívántam, bár megkérdezhetném a szüleimet, hogy miért.

Gyakorlatilag a Times Square-en bukkantunk elő az alagútból, amely úgy csillogott és ragyogott, hogy belekáprázott a szemem. A többiek kinevettek, de láttam, hogy őket is elragadta az izgatottság.

Néhány háztömb után a Broadway már nem volt olyan csillogó. A ragyogó fények elhalványultak, és egymás után hagytuk el az emeletes házakat, amelyek egybefüggő falakként suhantak el mellettünk. A flancos szépségszalونokat és családi éttermeket 99 centes boltok és gyorsbüfék váltották fel.

A karaván végül befordult egy parkolóházba, amely előtt hihetetlenül magas díjak voltak kitáblázva. A parkolóőr egy intéssel be-tessékelt minket, így nem kellett fizetnünk. A garázs határozottan piszkos volt és félreeső, így az árak irracionálisan magasak voltak – és biztosra vehettük, hogy mások nem parkolnak odabent.

Lucasra pillantottam, aki így szólt:

– Isten hozott a New York-i főhadiszállásunkon.

Mindenki csigalassan szállt ki a furgonokból és teherautókból; ebéd óta egész úton csak néhány nagyon rövid tankolás-mosdólátogatás erejéig álltunk meg kinyújtóztatni a tagjainkat. Egy hatalmas ipari felvonóba tereltek minket, amely lefelé indult. A felvonó falai fénytelen, összekarcolt acélból volt, és a fejünk fölött a világítás szeszélyesen pislákol.

Idegesen megfogtam Lucas kezét. Megszorította az ujjaimat.

– Ez a része rendben lesz – mondta. – Ígérem.

Nem tart örökké – emlékeztettem magamat. – *Csak amíg lehetőségünk lesz kidolgozni valami tervet. Hamarosan a magunk urai leszünk, és megint minden rendben lesz.*

A felvonó ajtaja egy barlangra nyílt. Visszafojtottam a lélegzetemet. A magas, ívelt mennyezetet olyan műanyag burkolatú lámpatestek világították meg, amelyeket az építkezéseken szoktak használni. A boltíves teremben beszéd hangfoslányai visszhangoztak. Hunyorogva sikerült kivennem néhány távoli alak körvonalát. Mintha egy árokban lettek volna, amely végigfutott a barlangon...

A szemem hozzászokott a félhomályhoz, és rájöttem, hogy nem barlang, amit látok. Egy metróalagútban voltunk.

Régóta nem használhatták. Pallók és járdalapok, betontáblák borították azt a részt, ahol korábban a sínek lehettek, és láttam néhány kisebb gyaloghídat, amely összekötötte a peronokat az alagút két oldalán. Az egyik falon egy repedezett táblán, régimódi betűkkel ez állt: *Sherman sugárút*.

Először annyira lenyűgözött az új búvóhelyünk, hogy nem vettem észre, mennyire elcsendesedett a csapat többi tagja. Mindannyian mozdulatlanul álltak, nem szóltak semmit. Nyilvánvaló volt, hogy nem csak én voltam bizonytalan abban, vajon szívesen látnak-e ott minket.

Egy jó karban lévő ázsiai nő, aki néhány évvel lehetett idősebb Kate-nél, oldalán két nagydarab fickóval hozzánk lépett – a pasikra a *testőr* kifejezés illet leginkább. A nő hosszú, feszes fonatban hordta őszülő haját, karján és lábán minden egyes izom külön ki-vehető volt.

– Kate – szólalt meg. – Eduardo. Látom, sikerült, srácok.

– Szép kis üdvözlés! – felelte Eduardo. – Mindenki más túl elfoglalt ahhoz, hogy azt mondja, helló?

– Mindenki túl elfoglalt ahhoz, hogy végighallgassa a kifogásaitokat azzal a nevenséges rajtaütéssel kapcsolatban az Evernighban

– csattant fel a nő. Rájöttem, hogy a távolban nyüzsgő emberek szándékosan hagynak minket figyelmen kívül.

Eduardo szeme szikrát hányt. – Füleltest kaptunk, hogy az ember diákok veszélyben vannak.

– Egyetlen vámpír szava két évszázadnyi tapasztalattal szemben, mely szerint a vámpírok nem ölnek, amíg az Evernighban vannak. És ezt használtad fel, hogy elindíts egy támadást, amely ugyananyyi embergyerek életébe kerülhetett volna, amennyi vámpírt megölhettetek volna. Egyedül a szerencséseknek köszönhetitek, hogy nem így történt.

Úgy tűnt, Kate meg akarja védeni a férjét, de végül csak ennyit mondott:

– Akik még nem találkoztak volna a hölgygel – ez itt Eliza Pang. Ő vezeti ezt a sejtet, és szívesen lát minket egy rövid ideig.

Szívésségből vagyunk itt – döböntem rá. Nem nagyon érdekelt – nem olyasmi volt, amit magam választottam, és nem is olyasmi, amivel sokáig kellett volna foglalkoznom –, de tudtam, hogy Lucas utálni fogja. De még mennyire, hogy utálta! Összeszorított fogakkal, hűvösen meredt a betonpadlóra. Azon gondolkodtam, hogy saját maga, vagy az anyja miatt gyűlöli jobban a helyzetet. Erről később feltétlenül beszélnünk kell.

Mire ezt végiggondoltam, Eliza megszólalt:

– Eduardo mondta, hogy van két újoncod. Kik azok?

Raquel azonnal előre lépett.

– Raquel Vargas. Bostonból jöttem. Bármit szívesen megtanulok.

– Jó. – Nem állíthatom, hogy Eliza mosolygott – máris nehéz volt elképzelni, hogy valaha is mosolygott –, de elégedettnek tűnt.

– Ki a másik?

Nem akartam kilépni a sorból, de nem kerülhettem el.

– Bianca Olivier. Arrowwoodból, Massachusettsből. Én... öhm... – Mit kellett volna mondanom? – Kösz, hogy befogadnak bennünket.

– Te vagy az, akiről Kate beszélt – felelte Eliza. – Akit vámpírok neveltek fel.

Remek.

– Igen. Én vagyok.

– Fogadok, hogy sokat tanulhatunk tőled. – Eliza összecsapta a tenyerét. – Oké, többiek, a sínek távolabbi végénél tábori ágyakat állítottunk fel nektek. Egyelőre megteszik. Újoncok, kövessetek!

Kövessük, de hová? Aggodalmas pillantást vettem Lucasra, de láthatóan ő sem tudott többet nálam. Amikor Eliza elmasírozott, Raquel vele ment, és nekem sem volt más választásom, mint hogy induljak.

– Máris elkezdjük a kiképzést? – kérdezte Raquel, miközben távolabb sétáltunk a peronon.

– Lelkes vagy, igaz? – A hangjából ítélve Eliza kétségkívül nem hitte, hogy Raquel ilyen lelkes volna, ha tudná, mi van még a tarsiolyában. – Nem, ma nehéz napotok volt. Elég, ha reggel elkezditek.

Elértük a peron végét, és Eliza bevezetett minket egy folyosóra, ami valaha szervizút lehetett. Sártól és rozsdától szaglott, és hallottam, hogy a távolban víz csepeg. A kis sárga jelzés arról tájékoztott, hogy a hely atombunkerként is szolgálhat. Jó tudni.

– Hová megyünk? – kérdeztem. – Miért nem maradunk a többiekkel?

– Van néhány fülke felállítva idebent. Semmi luxus, de bőven kenterbe veri a priccseket, amiken a társaitok alszanak. Velünk fogtok élni éjjel-nappal.

– Miért jut nekünk ilyen? – Kis híján orra estem a törött, egyenetlen betonon, de Raquel elkapta a könyökömet. – Miért nem Kate-nek és Eduardónak adja ezeket? – Arra gondoltam, talán azért nem, mert haragszik Eduardóra, és a selejtes szállást szánja büntetésnek. Igazágtalanság volt Lucast, Danát és a többiek büntetni Eduardo hibája miatt.

Ehelyett Eliza így felelt:

– Nektek még újak a mi szokásaink. Nem ismeritek ezt az életet, mi pedig nem ismerünk titeket. Minél közelebb élünk egymáshoz, annál jobban megismerjük egymást.

Ebben a környezetben nehezebb lesz lehetőséget találnom a vérivásra. Ha nem ittam vért elég gyakran, sokkal rosszabbul reagáltam a napfényre, a folyóvízre, a templomokra – és minden reakcióm azzal fenyegetett, hogy felfedi: vámpír vagyok.

Fogalmam sem volt, hogyan őrizhetném meg a titkomat.

Negyedik fejezet

AZNAP, LÁMPAOLTÁS UTÁN Raquel suttogva megszólalt:

– Minden változik, és mégis: minden marad a régiben, mi?

Tudtam, mire gondol. Egy hete ő meg én szobatársak voltunk az Evernight Akadémián. Mostanra minden átalakult az életünkben, de még mindig két egymás melletti ágyban aludtunk. Már amennyire ezek a fekvőhelyek ágynak számítottak.

Olyan szobát kaptunk, amelyet még sosem láttam. Nyilvánvalóan, amikor a mérnökök elhagyták ezt az alagutat, néhány régi metrókocsit is itt hagytak. A Fekete Kereszt sejt rendbe hozta a kocsikat, hogy hálófülkeként szolgálhassanak. A priccseink az egykori üléseken voltak, a padlót pedig acélrudak kötötték össze a mennyezettel, mint valami sztriptíztáncosoknak szervezett nyári kiképzőtáborban, vagy ilyesmi. Raquellel a vagonnak úgy az egyharmadát tudhattuk a magunkénak. Lakrészünk egyik falát egy szedett-vedett fémlemez alkotta, másik oldalról a koci hátsó fala határolta. Így volt egy kis saját területünk.

– Hiányoznak a falakról a kollázsaid – mondtam. A kocsni oldalán lévő ablakokat lemeszelték, de üresek és hidegek voltak. – És a távcsövem. Meg a könyveink és a ruháink...

– Azok csak cuccok. – Raquel a könyökére támaszkodott. Rövid, sötét haja összevissza állt minden irányban, és ha csak kicsivel kevésbé lettem volna kétségbeesve, biztosan cikiztem volna érte. – Az a lényeg, hogy végre csinálunk valami fontosat. A vámpírok mindkettőnk életét elcseszték, a szellemek meg... arról ne is beszéljünk! Most visszavághatunk. Ez megéri az áldozatot.

Tudtam, hogy nem bízhatom rá Raquelre az igazságot, de azt akartam, hogy megértsen egy keveset abból, amit valójában éreztem. Nagyon halkán megszólaltam:

– A szüleim jól bántak velem.

Raquel nem válaszolt. Készületlenül érte, amit mondtam, és tudtam, hogy fogalma sincs, mit gondoljon erről.

– És Balthazar... kedves volt hozzám. Mindkettőnkhez. – Azt hittem, ez segít meggyőzni őt.

Ehelyett felült az ágyon, haragtól fűtve, olyan hirtelen, hogy megijesztett.

– Figyelj, Bianca! Nem fogok úgy tenni, mintha megérteném, min mentél keresztül. Azt hittem, nekem nehéz sors jutott, de rájönni, hogy az emberek, akikről azt hitted, a szüleid, valójában vámpírok... ez sokkal rosszabb.

Hagynom kellett, hogy továbbra is így higgye, ezért hallgattam.

Így folytatta:

– Agymosáson estél át, oké? Sokáig fogsz még mentséget keresni a tetteikre. De a valóság az, hogy átverték. Balthazar pedig velük együtt játszott a kis játékukat. Ébresztő! Fel a fejjel! Nem vagyunk

már gyerekek. Rájöttünk, hogy háború van, és a mi helyünk itt van a katonák között.

Raquel nagyon határozott volt. Annyira biztos volt a dolgában! Csak bölintani tudtam némán.

– Oké – mondta. Amikor befészkelte magát a takarója alá, rájöttem, hogy aznapra befejeztük a beszélgetést. Nem mintha lett volna bármi, amit még megoszthattam volna vele. Aztán, nagyon halkán hozzátette: – Nemsokára csinálok magunknak egy új kol-lázst.

Mosolyogtam, és átöleltem a párnámat.

– Valami szépet. Ennek a helynek jót tenne valami szép dolog.

– Én valami félelmetesre és gonoszra gondoltam – mondta. – Majd meglátjuk.

A következő néhány hétben minden nap ugyanolyannak tűnt, mint az előző és az utána következő.

A fények egészen örületesen korán gyulladtak fel reggel. Nem tudtam, hány óra van pontosan, mert nem volt óránk, sem mobil-telefonunk. De abból, hogy az egész testem tiltakozott a felkelés ellen, meg tudtam állapítani, hogy nekem túl korán van.

Mindenki szuper gyorsan elkészült. Alapvetően alig volt több időm, mint hogy leöblítsem magamat a zuhany alatt. És ezek is közös zuhanyzók voltak – mint a legrosszabb gimis rémálmom –, de mindenki olyan gyakorlatias és gyors volt, hogy nem volt alkal-mam feszélyezve érezni magamat. Aztán átöltöztünk az edzőruhá-inkba, és a rögtönzött gyakorlótérre mentünk.

És ott is maradtunk. Órákig.

Természetesen nem mindenki. A Fekete Kereszt New York-i em-berei, akiknek nevei mindig csak egyetlen hosszú mordulás során

hangzottak el (*ZackElenaReneeHawkinsAnjuliNathan*), reggelente edzettek, aztán őrzőjára indultak, miután az éjszakai műszak le-tette a szolgálatot. Az őrsön New York City térképén különböző útvonalak voltak bejelölve. Valaki a szó szoros értelmében figyelte a város minden körzetét éjjel-nappal. Tudtam, hogy Lucas, Dana és a többiek a mi csapatunkból néha ezeken az őrzőjárdákra vannak, de Raquel meg én nem. Nem, tőlünk azt várták, hogy harcosokká váljunk, vagy belehaljunk a próbálkozásba.

A magam részéről én boldog lettem volna, ha belehalok. A halál könnyebbnek tűnt, mint egy felhúzódzkodás, főleg őt, ahogy ők elvárták.

– Gyerünk, Olivier! – Aznap edzőm, egy vörös hajú, Colleen nevű nő fogta a lábamat, miközben a felülésekkel küzdöttem. – Hatvan a cél.

– Hatvan? – Az arcom kivörösödött, és úgy éreztem, bármelyik pillanatban háyni tudnék. Csak negyvennél tartottam. – Nem megy.

– Nem tudod megcsinálni, amíg nem akarod. Rajta!

Az biztos, hogy néhány héten belül meg tudtam csinálni a hatvanat, bár az utolsó tíz olyan volt, mint maga a dühöngő, forró halál. Sajnos még mindig nem volt kockás a hasam, amit pedig szerintem megérdemeltem volna.

Máskor a mászófalon gyakoroltunk, ami pokoli ijesztő volt – nem, nem szikla volt, de akár másfél vagy két méter is zuhanhatunk, ami határozottan fáj. Vagy futottunk – nem köröket, mert pálya nem volt, hanem fel-alá a hosszú úton, amelyet a sínekre építettek. Ebben jobb voltam, mert jól éreztem magam, ki tudtam kapcsolni a szorongásaimat, és megcsapolhattam a vámpírerőmet – azt a földöntúli erőt és hatalmat, ami mélyen bennem lappangott.

Nem futottam szuper gyorsan, mert nem akartam, hogy megkérdezzék maguktól, hogyan csinálom, de csak futottam és futottam, ennyi elég volt, hogy az edzőm leszálljon rólam.

De ez nem csak fitnesztábor volt. Azzal megbirkóztam volna. Csak a reggelek szóltak a gyakorlásról. Délutánonként valami mást csináltunk.

Délutánonként arról tanultunk, hogyan kell vámpírt ölni.

– A karó megbénítja őket – mondta Eliza. A küzdőtérnek nevezett helyiség közepén állt, amit én szívem szerint Gyilkossági Zónának neveztem volna. Raquel meg én együtt ültünk elöl, miközben tízen gyűltek körénk. Ez a fajta képzés nyilvánvalóan sosem ért véget a vadászok számára. – Ezt mindannyian tudjátok. De sok vadász halt meg azért, mert azt hitték, ledöfték a vámpírt, miközben csak annyit tettek, hogy komolyan feldühítették. Bianca, mondd meg, mit csináltak rosszul ezek a vadászok?

Összehúztam magam, mintha ezzel el tudnám kerülni a választást. Nem működött – Eliza engem fixírozott, és válaszolnom kellett. A hangom idegennek tűnt, amikor megszólaltam:

– Nem... nem ütötték át a szívet.

– Pontosan. Ha el akarod találni a szívet, ismerned kell a megfelelő szöveget. Ha csak egy milliméterrel is elvéted, a vámpírnak kutya baja, te pedig halott vagy.

Egyébként pedig a vámpír a halott – gondoltam.

Már nem voltam az a naiv kislány, aki pár éve, mielőtt Lucas belépett volna az életembe. Már nem hittem, hogy minden vámpír tartózkodik az emberöléstől, ahogy a szüleim és Balthazar. Mióta találkoztam Charityvel, és láttam Bethany igazgatónőt harcolni, rákényszerültem, hogy megtanuljam: sok vámpír halálos, sőt még irányíthatatlan is. Ez is azon okok között szerepelt, amiért úgy

döntöttem, sosem viszem véghez az első gyilkosságomat és változom vámpírrá.

De némely vámpírok nem ártottak az embereknek. Valójában egész sok ilyen volt. Csak azt szerették volna, ha békén hagyják őket.

Lucas megtudta az igazságot; elhitte nekem, hogy nem kell minden vámpírral megküzdeni, akivel nem szükséges. A többiek a helyiségben abban hittek, hogy minden vámpír maga a gonosz, és nyomban megölték volna őket – kérdezősködés nélkül.

Nem mintha a Fekete Kereszt vadászai nem tudtak volna sokat a vámpírokról – sok mindent megértettek, olyan sokat, hogy az már ijesztő volt. Nem csak az Evernight Akadémiáról tudtak, de más vámpírmenedékekről is a földkerekségen. Tudomásuk volt róla, hogy érzékenyek vagyunk a templomokra és a bármilyen hit által megszentelt földre. Még olyan tényeket is ismertek, amelyekről sok vámpír azt hitte, hogy csak mese – például azt, hogy a szentelt víz megéget minket. (A legtöbb vámpír élt és virult, miután lelocsolták szentelt vízzel, de kiderült, hogy ez csak azért van, mert a legtöbb szent ember nem eléggé elkötelezett az istene felé ahhoz, hogy valóban megszentelje a vizet. A Fekete Kereszt rátalált a valódi hívőkre, akik valódi szentelt vizet tudtak készíteni, ami savként perzselte a vámpírok bőrét.)

De minden egyes tényre, amit a Fekete Kereszt tudott, jutott egy tévhit. Úgy gondolták, minden vámpír gonosz. Azt hitték, hogy minden vámpír erőszakos, vad törzsekhez tartozik; bár a törzsek valóban léteztek, de csak a vámpírok egy apró kisebbsége csatlakozott hozzájuk. A vadászok azt hitték, hogy a testünkkel együtt a lelkiismeretünk is halott. Így nem okozott gondot számukra a megölésünk gondolata. Több mint furcsa volt figyelni,

ahogyan gyakorolnak: a bábukat szurkálják a karókkal különböző szögekből, különböző fogásokkal.

Még furcsább volt, amikor én magam gyakoroltam ezeket a mozdulatokat.

Próbáltam elképzelni, hogy a támadóm Charity – hogy újra Lucasra támad, és csak én állíthatom meg –, és aztán bele tudtam vágni a karót egyenesen a célba, kiérdemelve ezzel egy fűrészporkelfőt és a többi vadász tapsát. Ettől kicsivel sem lett kevésbé ijesztő az egész.

A nap legjobb része az volt, mielőtt az esti őrjárat elindult, mert ekkor tanultam a fegyverek betöltéséről és javításáról – és csak ilyenkor lehettem együtt Lucasszal.

– Mintha foglyok lennénk – suttogtam, miközben megmutatta, hogyan kell újratölteni a számszeríjat. – Te ki tudsz jutni?

– Csak őrjáratra. – Lucas átadta a számszeríjat, hogy egyedül is megpróbáljam. Gyorsan körbepillantott a helyiségben, hogy megbizonyosodjon róla, senki nem hallgatózik, és hozzátette: – Rendben vagy... ööö... kaja terén?

– Nem bánnék egy bőséges étkezést... komolyan jót tenne... de kibírom.

– Hogyan?

Felsóhajtottam.

– Néha megengedik, hogy a parkolóház tetején lógjunk pihenésképpen. A legtöbb napon tudok néhány percet egyedül tölteni.

Lucas nem értette.

– És?

– Csak annyit mondok, hogy tonnányi galamb van New Yorkban, és nem túl gyorsak. Megvan?

Lucas elfintorodott, de láttam, hogy csak viccel, én pedig felkuncogtam. A nevetésem visszaverődött az alagút ívelt mennyezetéről. Lucas arc kifejezése ellágyult.

– Végre mosolyogsz! Istenem, annyira hiányzott, hogy boldognak lássalak.

– Csak hiányzol. – A kezére tettem a tenyeremet, így mindkettőnk keze a számszeríjon nyugodott. – Kevesebbszer látlak, mint amikor nem találkozhattunk. Milyen sokáig kell még így élnünk?

– Dolgozom rajta, ígérem. Nehéz pénzt szerezni, de félretettem egy kicsit az elmúlt pár hónapban. Nem elég, hogy neki kezdjük, de már közel vagyok. Ha kifizettem a tartozásaimat és több szabadidőm lesz, szerzek valami munkát a városban. Aprópénz a pult alatt.

– Mit jelent az, hogy a pult alatt?

– Azt, hogy kevesebb, mint a minimálbér, de cserébe sem neked, sem a főnöknek nem kell beírni az adóbevallásába.

Akkor nehéz munka lehetett. Piszkos munka, mint a ládacipelés vagy a szeméthordás. Utáltam, hogy Lucasnak ilyeneket kell csinálnia – de valahogy tetszett, hogy *hajlandó* megtenni értünk.

– Nekem nem úgy tűnik, mintha gyakorolnátok – szólt Kate felénk lépkedve.

– Adj egy kis szünetet, anya! – kérte Lucas. – Biancának meg nekem már beszélgetni sincs alkalmunk.

– Tudom, hogy nehéz. – Kate hangja lágyabb volt, mint amilyennek korábban hallottam. – Amikor apád meg én először találkoztunk, a New Orleans-i sejtben voltunk. Olyan karót nyeltek voltak, hogy ez a hely ahhoz képest kupleráj. Ha öt percre láttam, már jó napom volt.

Lucas nagyon csendben volt. Tudtam, hogy Kate nem sokat beszél neki az igazi apjáról. Alig leplezett érdeklődéssel megkérdezte az anyját:

– Szóval azért... jártatok együtt járőrözni néha?

– Néha. – Kate félig elfordult, újból megkomolyodott, és a pillanat túl gyorsan elillant. – Eliza azt mondja, kezdesz bejőnni, Bianca. Mit gondolsz, csatlakoznál hozzánk az őrzáratokon?

– Komolyan? – Lucas meglepettnek tűnt, mert így végre együtt tölthettünk volna néhány percet, kettesben. Szerettem volna én is olyan izgatott lenni, mint ő – annyira hiányzott, hogy éjjelente úgy éreztem, megőrülök –, de megrémített a gondolat, hogy csatlakozzam egy csapat vámpírvadászhoz.

Kate-nek nem tűnt fel a reakciónk. Egyszerűen így szólt:

– Mondjuk holnap?

– Holnap – ismételte Lucas.

Gyorsan megöleltem, de nem hunytam le a szememet. Figyeltem a vadászokat, ahogy a késeiket élezik körülöttünk.

Nem mintha nem létezett volna semmilyen kibúvó. Úgy tehettem volna, mintha a fejem fájna, vagy hányingerem lenne, vagy valami ilyesmi. De friss vérre volt szükségem, és még ennél is jobban kellett a Lucasszal együtt töltött idő.

Úgy tűnt, el kell kezdenem a pályafutásomat, mint a világ első és egyetlen vámpír vámpírvadásza.

Eliza azt mondta, hogy az első alkalommal átlagos őrzáratra kellene mennünk, olyan helyen, amelyet már mindenki jól ismer. Tekintve, hogy a New Yorkra vonatkozó ismereteim a filmekből, nagyrészt romantikus vígjátékokból táplálkoztak, nekem szinte mindegy volt, merre járőrözünk.

– Vámpírok a Central Parkban? Ami tele van konfliktusokkal?

Lucas elmosolyodott kissé.

– Nagyobb az a hely, mint hinnéd. És minél északabbra mész, annál vadabb.

Kiszálltunk a járgányunkból (egy átalakított turistabuszból), és szétszéledtünk a parkban. A nyári éjszaka meleg volt, és kellemes, ahogy a könnyű szellő sóhajként kavarta fel a levegőt. Reménykedve felnéztem az égre, hogy lássam a csillagokat, de a város fényei teljesen kioltották őket.

– Én Biancával megyek – szólt Lucas, amikor mindenki elkezdett szétszóródni.

Eduardo a homlokát ráncolta.

– Ez nem azt jelenti, hogy ti ketten elsündöröghettek.

Ez egyszer Eliza és Eduardo úgy tűnt, egyetértenek.

– Ez gondot fog jelenteni veletek kapcsolatban?

Lucas indulatai fellángoltak, tekintete felizzott.

– Ha azt hiszitek, hogy elvonom Bianca figyelmét, miközben egy ismert vámpír vadászterületen vagyunk, megőrültetek. Nem sodornám veszélybe. Erről ennyit.

Kate közbevágott:

– Hadd menjenek! Gyertek, mozognunk kell! Későre jár.

Raquel izgatottan intett nekem, aztán ő meg Dana délnek indultak, és hamarosan eltűntek a sűrűben. A csapat többi tagja is leginkább abba az irányba tartott, de Lucas és én épp csak behúzódtunk a park szélén álló fák közé.

Csendben álltunk, és felfokozott hallásunk segítségével próbáltuk megítélni, milyen messze járnak a többiek, és mikor lehetünk valóban és igazán kettesben. Aztán egymásra néztünk, és elöntött

a vidámság. Ezekre a pillanatokra vártam, ezekre, amelyek megérték a kemény munkát és a magányt.

Lucas a karjába zárt és megcsókolta a hajamat, aztán a homlokomat, majd a számát. Meleg illatától úgy éreztem magam, mintha nem egy parkban, hanem egy hatalmas erdő közepén lennék, olyan egyedül, mintha csak mi ketten lennénk a világon. Szétnyitottam az ajkaimat a szája alatt, mohón, hogy elmélyüljön a csókunk, de Lucas elhúzódt.

– Hé! Amit Eduardónak és Elizának mondtam... nem vicceltem. Nem engedhetjük meg magunknak, hogy elkalandozzon a figyelmünk itt.

Idegesen kifújtam a levegőt.

– „Elkalandozunk” mi *valaha* is a jövőben?

– Istenkém, remélem.

Mosolyra húzódt a szám széle.

– Csak mert most igazán, igazán jólesne egy kis elkalandozás.

Éreztem, hogy Lucas erősebben szorítja a vállam, és az a hihetetlen kifejezés ült az arcán, mintha abban a pillanatban fel tudna falni. Tudtam, hogy a veszély, amely körülvesz minket, valódi, de ez csak fokozta a borzongást.

Reszelős hangon megszólalt:

– Nemsokára. – Aztán elengedett, összeszorított foggal, mintha erőt kellene vennie magán.

Felsőhajtottam, és hátraléptem néhány lépést. Inkább voltam lelkes, mint csalódott; bármennyire is hiányzott, hogy kettesben lehessenek Lucasszal, meg kellett tanulnunk uralkodni az érzéseinken. Már az is boldoggá tett, hogy láttam, mennyire kíván engem.

Nos, azért nem teljesen. De majdnem.

– Szóval, hogyan kezdünk vámpírokat keresni? – kérdeztem. Hallottam, hogy mások is vannak a parkban, nem messze tőlünk, de a léptek hangja normálisnak tűnt. Talán sikításra vártunk?

Lucas előhúzta az egyik karóját, de lustán, és egyszerűen csak forgatni kezdte a kezében.

– Ide járnak az új vámpírok vadászni. Akik késő éjjel jönnek a parkba, főleg ide, ilyen messze a konflisok útvonalától, az állatkerttől vagy az ösvényektől, azok általában ostobaságból teszik.

– Hogy érted azt, hogy ostobaságból?

– Drogdílerek. Prostitúáltak. Részegek. Vagy azok, akik az előzőeket akarják kirabolni. – Lucas megvonta a vállát. – Alkalmanként ennél ártatlanabbak. Talán egy hajléktalan, aki egy helyet keres, ahol álomra hajthatja a fejét, vagy egy párocska pásztorórán. Vagy egy fickó, aki azt hiszi, spórolhat a taxipénzen, ha átvág a parkon. Ha nem figyelnek, elég könnyű prédát jelentenek a vészívóknak.

Felnéztem a park körüli magas épületekre, amelyek fénygyűrűként látszottak lebegni a fák fölött. Furcsa volt arra gondolni, hogy vámpírok vadászhatnak ezen a környéken, ahol ilyen nagy a nyüzsgés és a zaj.

– Szóval miért csak az új vámpírok jönnek ide?

– Mert akiknek már van tapasztalatuk, tudják, hogy a Fekete Kereszt járőrözik.

Ez logikusan hangzott.

– Hol kezdjük?

– Követjük az embereket – indult el Lucas a park széle mentén. Pillantása a horizonton járt. – Vigyázunk rájuk. Látjuk, ha az élőholtak bármelyikének érdeklődését felkeltik.

Amelyik vámpír itt felbukkan, az mind emberekre próbál támadni – cikázott át a fejemen a kellemetlen gondolat. Nem lesz sok esélyem, hogy figyelmeztessem az ártatlanokat, de sok okom sem.

Azt kívántam, bár beszélgettem volna erről a szüleimmel. Igazából, nem csak a féligazságokról, amelyeket túl gyakran mondtunk egymásnak. A hazugságaik még mindig mélyen bántottak, de már nem tudtam haragudni rájuk. Ahhoz túlzottan hiányoztak.

Aztán támadt egy ötletem, egy hirtelen és – szerintem – briliáns ötlet.

Először szóra nyitottam a számat, hogy kifecsegyem Lucasnak; biztos voltam benne, hogy helyeselni fogja. De azt is tudtam, hogy amit javasolni akarok, az szabályellenes. Jobb, ha nem veszem rá, hogy megszegje az ígéreteit. Ezt a felelősséget nekem kellett vállalnom. Szerencsére volt néhány dolcsim, nem sok, de arra elég, amire kellett.

Lezserül megszólaltam:

– Éhes vagyok.

– Ó. Oké. – Lucas bizonytalanul körülnézett. – Hát, gondolom, vannak itt mókusok meg ilyenek.

– Aha. – Tényleg több vérre volt szükségem, mint amennyihez hozzájutottam, és egy kicsit nyálzottam is a gondolatára. De ez másodlagos volt ahhoz képest, ami valójában a fejemben járt. – Csak elkapok valamit, azt hiszem. Ha magadra hagyhatlak egy pillanatra...

– Körülbelül hajnali kettőig leszünk őrjáraton – mondta Lucas. – Tarthatunk kis szüneteket, ha szükséges.

– Mindjárt visszajövök.

Lábujjhegyre állva megpusziltam az arcát és elsétáltam. Amikor tudtam, hogy már nem lát, elhagytam a parkot, hogy belevessem

magam a város forгатagába. A forgalom nyüzsgése – dudák és autóriasztók – szinte magával sodort, de nekem küldetésem volt. Már féltem, hogy nem találom meg, amit keresek, de New York elég nagy város volt ahhoz, hogy minden igényt kielégítsen. De még mennyire! Pár háztömbnyire megpillantottam a feliratot, amit kerestem: INTERNETCAFÉ.

Amint géphez jutottam, bejelentkeztem a postafiókomba. A monitoron megjelenő több tucatnyi új, olvasatlan üzenet megrémített, és a küldők nevei sorra felzaklattak: Apa. Anya. Vic. Balthazar. Ranulf, aki nyilván eleget tudott már a modern életről ahhoz, hogy regisztráljon egy gmail fiókot. Még Patrice, az elsős szobatársam is, akiről azt hittem, saját magán kívül senkivel nem törődik, vette a fáradságot, hogy érdeklődjön.

Tudtam, hogy ha elkezdem elolvasni azokat az e-maileket, elbögöm magam. Inkább új üzenetet írtam, a szüleim egyetlen, Evernight Akadémiás e-mail címére.

*Anya és Apa,
sajnálom, hogy ilyen sokáig nem jelentkeztem. Tényleg ez az első lehetőségem rá, hogy jelezzem, jól vagyok. Tudom, hogy megrémültetek, amikor így elfutottam, és azt kívánom, bár lett volna más módja.*

Volt más módja? Választhattam volna valami mást? Már nem tudtam.

Lucasszal vagyok. A Fekete Kereszt nem tudja rólam az igazságot, így egyelőre biztonságban vagyok. Hamarosan elhagyjuk őket, és a saját lábunkra állunk. Lucas szeret engem, és bármi történjék is, gondomat viseli.

Tudom, hogy nem mentek jól a dolgok közöttünk, mielőtt elmentünk. Bármennyi is volt ebből az én hibám, sajnálom. És ha tudunk nemsokára beszélni – tényleg beszélni, hazugságok és titkolózás nélkül –, nagyon boldog leszek. Jobban hiányoztok, mint valaha hittem volna.

Most mégis a sírás veszélye fenyegetett. Szaporán pislogva lezár-
tam a levelet:

Kérlek, mondjátok meg Balthazarnak és Patrice-nek, hogy jól vagyok. Valamikor nemsokára újra írok.

Szeretlek benneteket.

Messze nem írtam le mindent, amit el akartam mondani, de tudtam, hogy nem ez a megfelelő időpont.

Sebesen pislogva megnyomtam a Küldés gombot.

Miután kijelentkeztem és távoztam, egyenesen Lucas karjaiba akartam futni. Ehelyett mégis úgy döntöttem, előbb elkapok pár galambot. A park sötétjében senki nem lát meg.

Emellett – gondoltam –, van egy előnyöd. Te leszel az egyetlen vámpír ott, aki tudja, hol vannak a vadászok.

Ez azért nem volt olyan megnyugtató.

De az éjszaka eseménytelenül telt el. A többi vadász időnként megjelent és ellenőrzött engem és Lucast, így nem volt sok bizalmas pillanatunk; ezen jól fel is bosszantottam magam. Végül mégis bőven találtam ennivalót, így nyugodtabbnak éreztem magam, miközben a főhadiszállás felé tartottunk hajnali háromkor. Annak ellenére kimerültek voltunk, hogy egész idő alatt nem

láttunk vámpírt. De amint beléptünk, láttuk, hogy a Fekete Kereszt készenlétben áll.

– Ez nem vesztegár, ugye? – kérdeztem Lucast.

– Nem, de figyelni fognak minket. – Megszorította a kezemet, miközben mélyebbre sétáltunk az alagútban. Úgy tűnt, mindenki ébren van, és a lámpák is égtek. A hadnagyok, akik őrségben voltak aznap éjjel, élénk társalgást folytattak Elizával, aki nem tűnt elragadtatottnak.

– Mi van? – kérdezte Raquel idegesen babrálva a sárgásbarna bőrkarkötőt, amit mindig viselt. – Valami nem volt rendben a vadászatunkkal?

– Öt unalmas óra a parkban? Nem emiatt van készültség. – Dana szeme összeszűkül, miközben a nyugtalan tömeget fürkészte. Az egyik vállán számszerű lógott, és szórakozottan dörzsölgette Raquel hátát, próbálva megnyugtatni a lányt. – Magam is szeretném tudni, mi történt.

Eliza meghallotta a sugdolózásunkat, és felénk fordult. Az oda-fenti forgalomtól kissé megremegett a mennyezet, és a villanyizzók vezetőkei előre-hátra lengtek, árnyékba, majd fénybe borítva a nő ráncos arcát.

– Lehet, hogy a vámpírok felfedezték ezt a helyet.

Raquel felderült – mintha legalábbis jó hírt hallott volna, és nem olyasmit, amitől kitöri a frász.

– Gondolod, hogy megpróbálnak majd rajtunk ütni?

– Azt nem merészelik – felelte Eliza büszkén hátravetve a hajfonatát. – De valaki talán figyel minket.

Bethany igazgatónő – gondoltam borzongva. Bosszút fog állni az Evernight Akadémiát ért károkért, ha csak egy módja lesz rá.

– Miből gondolod?

– Rendszeresen találunk döglött madarakat az épület körül. Mintha valami rendszeresen pusztítaná őket. Először viccelődtünk a madárinfluenzával, de Milos ma megnézte a dögöket, és biztos, hogy kiszívták a vérüket. Van egy vámpírunk, és figyelni fogjuk a tetőket és a közeli környéket, hogy elcsíphessük a látogatónkat. Aztán felteszünk neki néhány kérdést.

Lucas meg én összenéztünk. Nem figyelte vámpír a főhadiszállást, én hagytam szét a madarakat. Miért nem dobtam el őket gondosabban? Megpróbáltam, de nem volt sok lehetőségem.

Ettől a pillanattól kezdve a vérellátmányomat elvágták – és ez azt jelentette, hogy a szökési tervünkre fordított időből kezdtünk kifutni.

„– Egész életemet a Fekete Keresztben töltöttem. Mindig tudtam, ki vagyok, mik a céljaim. Tudtam, hogy örökké vadász leszek. De most mindennek vége.

– Tudom, milyen érzés – mondtam. – Mindig azt hittem, vámpírrá fogok változni. Most pedig nem tudom, mi történik legközelebb. Ez... ez félelmetes.

Lucas megfogta a kezemet.

– Amíg mi itt vagyunk egymásnak – mondta –, megéri.

– Tudom. De azért kíváncsi vagyok... Lucas, mi lesz belőlünk?”

Miután megmenekültek az Evernight Akadémiáról, a bentlakásos vámpíriskolából, ahol megismerkedtek Bianca és Lucas a Fekete Keresztnél talál menedéket. Biancának titkolnia kell különös örökségét, máskülönben az életét kockáztatná a fanatikus vámpírvadászok között. De hamarosan értelmetlenné válik a titkolózás, és újból menekülni kényszerülnek, de ezúttal nemcsak a Fekete Kereszt üldözi őket, hanem az Evernight vezetősége is.

Nem számít, milyen messzire szöknek, Bianca nem futhat el a végzete elől.

Vajon a szerelem erősebb a végzetnél is?

2 999 Ft

